

Реп'яшки

Остап Вишня

ВИБЕРІТЬ КОГОСЬ ІЗ МІСЦЕВИХ

На ім'я полтавського голови губвиконкому надійшла така заява:

ПРЕДГУБИСПОЛКОМА Пенсіонерки П. М. Д.

ЗАЯВЛЕНИЙ

Прошу выдать меня замуж за образованного русского коммуниста в цели произведения выдающегося человека для России и для коммунизма.

"7/XII 1924 г. (Підпис)

Надіслали цю заяву нам до редакції...

Ми вважаємо, що мета заяви прекрасна, але, на жаль, ми всі страшенно перегружені черговою роботою... Маємо оце видавати ще й журнал ілюстрований, і газету "Червоний юнак", та й "Вісті" розростаються...

Нема коли, товариші, не то що братися "в цели произведения выщающегося человека", а власної дружини цілими тижнями не бачиш...

Наша думка така, що підтримати прохання дівичине слід, тільки обійдіться, будь ласка, "місцевим бюджетом".

А ПО-МОЄМУ — СУКНЯНА ДОБА!

Ось куди наших "славних запорожців" одеські "Вечерние известия" запроторили:

"Археологічні нахідки. 1 Повне ім'я й прізвище є в редакції. (Ам.)

Група студентів Одеської політехніки організувала тво amatorів мистецтва й старовини. За три тижні їм пощастило зібрати силу коштовних речей кам'яної доби. Знайдено: кам'яну бабу, кам'яний молот, запорозькі люльки, кресала, чорнильниця Гордієнкова (отаманова) й інші речі запорозькі..."

Аж у кам'яну добу затаскала газета запорозькі люльки та чорнильниці...

Ну, я ще розумію: лялька! Вона хоч і з глини, проте її можна за камінь прийняти.

А чорнильниця?!

А кресало?!

До якої їх доби?

До скляної й до залізної?!

А ті запорозькі штани, що професор Д. І. Яворницький у музей Катеринославський добув? Запорозькі червоні штани?!

До якої їх доби?

Ясно: до сукняної...

А декого з писак, як в одеських "Вечерних известиях"? До допотопної!

НЕ ТАК ТРОХИ

Досвітки заїдають. Треба боротись. І боремось. Ось і сама боротьба. Це в селі Ігорівці, Софіївського району на Катеринославщині.

ВИТЯГ ІЗ ПРОТОКОЛУ

Слухали: 7. Доклад уповноваженого за проделану роботу від д. Широкої Григорівки, Ігоровки, Єлисаветовки й Мабурища.

Ухвалили: 7. Прекратить способи розгонить досвітки, позаяк це явище "обичая", а стараться використовувати випадок якогонебудь "безобразія" з таким рахунком, щоб між посіщаючими досвітки на ґрунті "безобразія" зав'язался суд...

Не треба, товариші, використовувати так досвітки. Треба трохи інакше...

Досвітки можна використати, і навіть добре, обернувши їх у вечірку розмов на які хочете теми... Треба тільки балакати не про ті справи, що нижче від очкура перебувають...

І буде гаразд...

А як ви зарядите так, щоб після кожних досвіток та "зав'язался суд", — краще розженить... Ну їх к лихій годині...

НЕ РОЗБІГАЙТЕСЬ, ХАЙ ВАМ ЩАСТЯ!

У селі Недогарках, Олександрійської округи на Катеринославщині, схибив трохи голова сільради П'ятак... Дружина його була за "гречку"...

П'ятак сам з цим ділом не впорався й поставив справу на засіданні сільради, де й ухвалив приструнити свою дружину... >

За це ми його й скубонули трохи в газеті...

Скубонули, щоб думав голова головою, що він робить як офіційна особа...

А він, прочитавши реп'яшка й "побалакавши" з цього приводу з райвиконкомом (райвиконком його, пишуть нам, викликав для пояснення), узяв та й дременув із села... Утік... Залишив і "уверенную" сільраду, все залишив і "рановранці та ранесенько" на підводі й ходу в світ, як у нову копійку...

Кинулася сільрада — нема голови!

До райвиконкому:

— Чи не бачили ви нашого голови? Чотири вже дні — як і нюхали...

Райвиконком до міліції:

— Голова Недогарської сільради втік! Розшукайте й "водворіть" на місце, бо без власті на селі...

І шукають тепер...

Так отака штука трапилась!

Таке, хоч не пиши, а то в розгоні влади обвинувачуватимуть...

Помилуйте, товариші! Не тікайте! Краще робіть так, щоб про вас вірші хороші поети писали!

А то, як порозбігаєтесь, що ж ми робитимемо?

ЗАЛИШТЕ ЦЕ...

Недавнечко оце ми писали про те, що царя Кирила вже цілий рік маємо...

І про те писали, що Кирило "збирається" до Радянського Союзу приїхати й з богом зацарювати...

Ми кепкували з царя і з усіх царів на світі, думаючи, що в нас, уже нема таких людей, що так чи інакше згадували б про царські часи й про царський "прижим", — і

помилилися.

Є такі люди.

Купив один громадянин цукерок у державнім кондитерським тресті... Приніс ті цукерки додому, розгорнув і зомлів...

Цукерки позавірчувано в папірці, а на тих папірцях двоголового орла намальовано й отакого написано: "Царская карамель".

Опам'ятавшись, громадянин написав до нас довгого листа з докором, куди трест дивиться і куди ми дивимось.

Ми не знаємо, куди трест дивиться, а ми, правду казавши, не дуже часто їмо цукерки й такого дива не бачили...

Ми оце й переказуємо трестові:

— Залиште ці папірці, хай їм абищо.

Вам воно, може, й нічого, а споживач гнівається:

— Годі, мовляв, на восьмим році революції двоголові орли серед населення розповсюджувати!

Це — раз.

А друге — ось що. Потрапить отакао бамажка за кордон до "царя нашого Кирила", він і закричить:

— Ага. Не я казав? От вам уже й карамель на мою пошану роблять.

І до Англії, і до Франції:

— Дайте на "табачок", уже мене визнали. І дадуть.

— Залиште, кажу вам.

КЛУБ "ПРИЯТНОЙ"

Такий клуб, як нам пишуть, є в Синельникові... Гуртків там порозводилось чимало, і все гуртки дуже оригінальні.

"Огрівательний" гурток — це коли, сидячи на вікні хлопець гріє руки біля серця в дівчини.

"Обнімательний" гурток — це коли на другім вікні одне одного обнімає цупко.

"Підручкательний" гурток — коли одне з одним по клубу під ручку гуляють і насіння лускають.

Гуртки понароджувалися самі собою стихійно, бо завклубом буває в клубі тільки раз на тиждень, а зборів членів клубу не було, та кажуть, що й надалі не буде.

Стінної газети видавати не можна. Видали були одну року 1924, так миші її поїли.

Керує клубом тов. Саша, вартова сторожиха. Керує, кажуть, так, що не всякі вуха витримують. Навчилася в клубі.

"Оригінальний" клуб!

МОЖНА ПОМЕРТИ

"Доки встанеш, доки дійдеш..."

В даннім разі роль Омелька з безсмертного "Мартина Борулі" талановито виконало Харківське управління округи зв'язку.

7 квітня 1925 року до названого управління було надіслано свідоцтво про хворобу

(tbc) телефоністки Запорізької міської станції Гойденкової, щоб послати її на курорт.

16 січня 1926 року управління повернуло свідоцтво на Запоріжжя з таким написом:

"За скінченням лікарного (?) сезону при цьому надсилається документ про хворість телефоністки Гойденкової..."

І все...

Можна було б іще й так написати, продержавши свідоцтво в себе років зо два:

"За скінченням телефоністки Гойденкової надсилаємо..." і т. д.

"Медлительной", як писав про нас Іловайський, ми народ...

Дуже "медлительной"...

ЦЕ ДІЛО БОЖЕ

Полтавська губстрахконтора не за свою справу взялася... Розіслала обіжника такого змісту:

"В целях более быстрого производства массовых градобитий, правление считает необходимым..." і т. д., і т. ін.

От вам і маєте!

А що тоді бог робитиме, коли полтавські "страхи" самі масові "градобиття будуть производить"? Та ще й "более быстро". Киньте цю справу.

Ви хоч би встигли обслідувати та відшкодувати за граді Градобиття — боже діло.

І він, милосердний, хвала йому, не залишає нас своєю мил остю.

Б'є градом по совісті... За те й молимося йому...

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ПРО ТЕ, ЩО МАНУФАКТУРИ В НАС НЕБАГАТО

Отже, бережіть і штани, і спідниці!

Це — гарячий заклик до харківського міськгоспу...

Закрив він з боку Чернишевської Комсомольський сквер, а з боку вул. Лібкнехта залишив відкритим.

Котрі, значить, граждани з вул. Лібкнехта йдуть, доходять сквером до Чернишевської, а там — стоп!

Не вертаться ж! Ну й перестрибують граждани через огradку.

А вона "спичакувата".

І летять шмаття із штанів та із спідниць.

І зойки, і прокльони...

А один гражданин, очевидно, антифізкультурник, зовсім оскандалився: глибше зачепився, ніж йому належало.

Довго, бідняга, сидів на огradі, з очима, повними жаху, болю й розпачу...

Не гаразд... Треба закривати з обох боків.

НУ Й НАРОД!

Такий тепер народ пішов заковиристий, що життя нема... Як тільки спотикнувся — так зразу:

— А протягніть, будь ласка, в газеті!

— А хіба так можна?!

— Хіба так ставляться до будови нового життя?! І хоч би було за віщо...

Ну от вам.

Село Басань, на Запоріжжі. Перше травня. Свято. Доповіді. Дитяча вистава...

Зібралась молодь. Ждуть...

Нема доповідачів, нема керівника дитячого драмгуртка... Нікого нема...

З тим і порозходилися...

Виявляється: і доповідач, і кердрамгуртком, і представник з округи у місцевого батюшки на "балу" до ранку протанцювали...

І все...

Так от за це й:

— Протягніть, будь ласка!

А за що "протягувать?" Хіба винуваті всі "кери", що в батюшки бал?!

Не одкладать же через те, що сьогодні Перше травня.

Пироги прохолонуть, смажене перестое, морозиво розтане...

А потім пора ж, нарешті, зрозуміти, що танцювати з матушкою значно веселіше й легше, ніж визволяти трудящих усього світу від капіталістичного ярма.... То таки матушка, а то таки ярмо!

Прирівняли!

"ПУСТІТЬ ДУШУ НА ПОКАЯНІЄ"

Галасуватиму оце на всю Україну за старорежимного "поліцай".

За таку людину галасуватиму, що стоїть в усіх списках як людина дуже страшна, така страшна, що її й голосу виборчого позбавлено, й тавро йому таке на все його життя (ще дуже довге!) причеплено, що аж зашпори поза шкурою ходять, як ізгадаєш.

Поліцай! Ой, як страшно!

Страшилище те в Прилуках живе і С і ч к а р е м прозивається.

Так отого самого Січкаря так сильно нашими законами "придавлено", що він, колишній стовп царату російського, заплакав:

— Порятуйте мене, бідного!

І пише, в чім же ж його рятувати:

"Народився я року 1903, на 12му році свого життя (1915 р.) скінчив я початкову школу, й оддали тоді мене батьки до Прилуцької волості вивчитись канцелярської премудрості... Пробув я там два місяці, а потім взяв мене становий пристав до себе розносити пакети за 1 крб. на місяць... Пробув я там сім місяців... Так за оті сім місяців у пристава я тепер і права голосу не маю, і тавро в мене "поліцай"...

І що ж би ви гадали?

Їй-бо: і голосу не має, і "поліцай"...

Прилуцький окрвиборком позбавив його права голосу... Ой, умру: їй же богу, позбавив! А Січкарь пише:

"Я в той час був тупим орудієм буржуазії і навіть не мав уявлення, що то за "революція", та і такого слова не чув..."

Ой, умру: що з людиною зробили... Сам себе вже "тупим орудієм буржуазії" називає... А я за нього вже скажу, що не був він ні "тупим", ні "гострим орудієм", а був

усього тільки хлопцем дванадцятилітнім...

От які прилучани: сказано в законі позбавляти бувших поліцаїв права — і край!

Умри на місці:

— Служив у поліції?

— Та я в пристава хату підмітав.

— Ууу! Фараон!

А скільки ж ото Січкарів батько з волосним писарем горілки були випили, щоб сина на канцеляриста вивести. І вивів на "тупе орудіє".

Прилучанні Ой, умру! Не мертвить закону!

Це якби за старих часів усі такі "поліцаї" були, не було б отого знаменитого:

"Ми триста лет!"

Пустіть його, бо лусну зо сміху.

ЩО Ж ТУТ СМІШНОГО?

"Прошу написати фейлетона на таку тему: Посварилися чоловік і жінка і пішли до Запорізького загсу розлучатись. А діловод якраз кудись вийшов... Чекали вони, чекали на того діловода, остогидло їм чекати.

Вийшли вони на вулицю й помирилися. Зараз мирно собі живуть..."

І прекрасно! Поздоровте їх од нас! Щастя їм доле! Вчасно, значить, діловод вийшов! З чого ж тут сміятись?

НА ВСІ БОКИ

Секретар Недригайлівського райвиконкому — людина обережна. Живучи на цім світі, він і на той світ поглядає...

Хто й зна, мовляв, як воно буде: може, й припечуть.

І бога не залишає на всякий випадок.

Роменська община "євангелістських християн" телефонограму послала в Недригайлів:

"Общині євангелістів. С'їзд євангелістських християн 17 январа в Ромнах".

Секретар РВК за ту телефонограму, — господи благослови, — й резолюцію:

"Оголосити євангелістам під розписку.

Секретар РВК Литвиненко". Як ота баба, пам'ятаєте, в Руданського, що:

Найшла баба і Микиту. Святий чорта ціпить. Баба одну йому свічку, Другу чорту ліпить.

А коли бабу запитали:

Що ти, бабо, робиш? Та то ж вража сила.

А баба на те:

Чи у небі, чи у пеклі Скажуть вікувати. Треба всюди, добрі люди, Приятеля мати.

Так і недригайлівський секретар. Хитра людина.

МИ НІЧОГО НЕ МАЄМО ПРОТИ

Єсть, пишуть нам, при Підвисоцькому райземуправлінні (Уманщина) посада агротехніка. Сидить на тій посаді агротехнік і нічого, пишуть нам, не робить. Сидить собі й сидить. Вже й ніжка під його стільцем поламалась, а він сидить. На трьох ніжках

сидить.

Селяни, пишуть нам, до нього не звертаються, бо все одно нічого не порадить.

Може б, пишуть нам, підсипать під нього десятків із три яєць, хай би на весну курчатка вилупив?! Все ж одно даром сидить!

Підсипте! Ми проти нічого не маємо. Хай справді вилупить. Курчата — штука непогана.

А ТЕ Й БУДЕ

Задумали селяни села Закревського, Троїцького району (Одещина), збудувати школу. Почали.

Поставили стіни. Було це в 1925 році.

Потім припинили будову, бо коштів, чи що, не вистачило. Приїздить до села піп. Найшов хліва, вимив, вичистив, понавішував ікон, почав службу правити. Проповідує:

— Що ж це ви, православні! Отакі віруючі, а в хліві молитесь: не дійдуть ваші молитви з хліва до бога. Треба церкви.

Ну, тут ясно, куркулики підтримали, і за рік виросла церква. А школа як стояла з випнутими стінами ребрами, так і досі стоїть та розвалюється помаленьку. Отаке нам пишуть і запитують:

— Що ж воно буде, що такі ми мудрі: будували школу, а вийшла церква?

Що ж буде? А те й буде.

Попадете всі скопом у царство небесне, будете там по раю проходжатись, горіхи лускати, єрусалимську воду п'ять, святих у руку цілувать, грім робить із Іллею пророком.

А діти ваші дивитимуться на небо, хитатимуть головами та проказуватимуть:

"Щастя ваше, татуні й мамуні, що ви так далеко!"